

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVI

Paříž

Číslo 2

březen - duben 1995

O EXILU ZASE JINAK...

Za rozhovor o exilu, který Dr. J. Šiklová poskytla časopisu ČESKÝ DIALOG (viz *Oběžník* 6 / 94) je záhodno poděkovat, ale domnívám se, že její naznačené sociologické vysvětlení není vyčerpávající. Z jeho podtextu vyplývá, že jsme šli žít jinak, asi tak, jako se kdysi chozívalo na zkušenou do světa. Skutečnost je ale jiná : po únoru 1948 jsme odcházeli v přesvědčení, že se budeme moci podílet - v uniformách či jinak - na boji proti komunismu, abychom se mohli vrátit. To nám pomáhalo při překonávání existenčních potíží několik let. Teprve když jsme začali chápat, že válka nebude, začali jsme se zabydlovat ; a poněvadž naši lidé jsou snaživí a pracovití, téměř všichni uspěli. Od konce padesátých let také zájem Západu o politický exil začal upadat, protože SSSR se stával stále více jeho partnerem než odpůrcem. Možnosti emigrantů po dvaceti letech v roce 1968 byly podstatně lepší, skoro všichni nějakým způsobem legálně vycestovali. Okouzlení západní veřejnosti "socialismem s lidskou tvář" i kvetoucí hospodářské poměry vedly k tomu, že všude přijímali Čechy s otevřenou náručí, takže každý z nich mohl myslet na své existenční zajištění od samého začátku a o politiku se příliš nezajímat. Přesto se našlo dost výjimek, především mezi bývalými politickými vězni, jimž nešlo jen o vlastní profesionální kariéru. (Např. Ing. L. Husák, zakladatel čs. odborů ve Švýcarsku, či všestranně politicky činný Ing. F. Pindák v Holandsku). Od počátků našich exilů posílalo StB mezi nás své agenty i zlatokopy, aby nás zdiskreditovali. Ti - po návratu domů - vyprávěli o "hrůzách" Západu i exilu. V těchto souvislostech je pochopitelné, proč exulanti o svých počátečních potížích, beznaději a tvrdé práci domů nepsali. Měli jsme snad naříkat s nimi? Měli jsme si stěžovat na stránkách *Mladé fronty*? Psát domů o svých těžkostech znamenalo nahrávat komunistické propagandě ! Jakmile normalizace poněkud polevila, vyskytly se možnosti udělat něco pro pronásledované a šikanované lidi doma, zejména pro rodiny politických vězňů a křesťanů. Šlo o akce spíše charitativního než politického rázu : konaly se sbírky na nákup léků, potravin a knih, podněcovali jsme své zahraniční přátele, aby cestovali do zemí za železnou oponou. Teprve napojením jisté části exilu na Chartu 77 a s ní spojený režimem

Václav Sokol Ukřižování

tolerovaný disent, vzniklo široké tažení za lidská práva v rámci Helsinské konference, proti němuž zasahovala StB jen okrajově. Šlo totiž o "humanizaci komunismu", financovanou americkými nadacemi a členy Sdružení pro dohodu s Východem. Zato si StB posvítila na všechny, kdo působili mimo rámec tohoto hnutí, jehož programem bylo, jak známo, pouze respektování čs. ústavy a mezinárodně uznávaných lidských práv, ne však boj proti komunismu a nastolení skutečné demokracie. Proto také část exilu měla k Chartě a kolem ní seskupeného disentu výhrady, především k vůli roli, kterou v ní hráli ex-komunisté kalibru Jiřího Hájka i k vůli tomu, že malé skupiny nebo jednotlivci jako např. Augustin Navrátil, vyšli, pokud šlo o podporu, naprázdno.

Po listopadu 89 celý exil sbíral peníze na OF a pana prezidenta, fondy ale často mizely neznámo kam a tak i tyto sbírky ustaly. Pokud jde o exulanty, mnozí z nich by bývali schopni zastávat - zadarmo - nejrůznější funkce doma i v zahraničí, ale po dohodě mezi domácím disentem a komunisty, stali se antikomunističtí exulanti v polistopadové republice nevítaní. Vínu na nelásce k exilu mají tedy také naši polistopadoví představitelé; ostatně výroky pana J. Dienstbiera, jeho velvyslankyně v USA i některých poslanců byly jednoznačné: "Exulanti jsou pro nás bezvýznamní, a koneckonců kdo nechtěl, utíkat nemusel..." Uvážíme-li, že tento ex-soudruh se stal po V. Havlovi miláčkem domácího veřejného mínění, žádná láska k exilu se vlastně čekat nedala, zvláště když se ještě rozkřiklo, že exulanti chtějí zpět své majetky. Jednalo se hlavně o rodinné domy, neboť v r. 1948 u nás žádný velký počet milionářů nebyl, vrácení majetku však povětšinou nebylo proveditelné, aby tím nevznikly nové nespravedlnosti vůči těm soudruhům, kteří získali tento majetek "v dobrém úmyslu", jak praví zákon.

Dnes už je pozdě na to, aby se exulanti hlásili o slovo k uspořádání záležitosti své země. Jak článek o exilu paní Dr. J. Šíkové, tak prohlášení V. Havla v USA, že exulanti a emigranti jsou i nadále součástí českého národa, už na věci a promarněných příležitostech nic nespraví.

J. V. Francie.

.....
 Dr. Jiřina ŠIKLOVÁ, kandidátka na titul "Žena Evropy 1994", dcera známého očního lékaře, na střední škole přesvědčená svazačka se na vysoké škole stala členkou strany, kde vytrvala až do r. 1968 (v té době ve funkci předsedkyně KSČ na Filozofické fakultě). Po r. 1968 patřila - spolu s P. Pithartem, M. Šimečkou a I. Klímou - mezi pronásledované disidenty. Po r. 1989, jako vedoucí katedry sociální práce na filozofické fakultě KU v Praze, se věnuje veřejné činnosti, hlavně tzv. "ženské otázce".

*

..... Ze života Mísie

* POMOZTE PAVLÍKOVI ...

"Oběžník" již vícekrát informoval o skupině přátel rodiny Heřmanových, jež se snaží usnadnit situaci rodičů i chlapce, který je od r. 1988 postižen Addisonovou chorobou a přežívá jen díky neutuchající obětavé péči matky. Bohužel, od léta m.r. se objevily příznaky stejné choroby i u druhého chlapce Petra.

Víte sami dobře, že vka v možnost zázračného uzdravení je všeobecně zesměšňována a je považována za známku zaostalosti. Pro nás snad ale není těžké pochopit, že by tato tak tragicky postižená rodina mohla prosit za uzdravení dětí, za posilu a útlachu vykonáním poutě do Lurd. Nikdo jiný než lidé věřící jim ovšem takovou cestu neumožní, proto se domníváme, že pouť bychom jim měli umožnit my.

Po stránce praktické se jeví cesta takto: Heřmanovi by si mohli pronajmout autokaravanu, neboť pan Heřman, býv. řidič kamiónů má k řízení takového auta oprávnění. K rodině by se připojil schopný ošelřovalet, matka je druhý. V Paříži by museli zastavit na jednu noc, aby mohly být děti vykoupany a mohly dostat čerstvé jídlo. Odtud do Lurd by je měl někdo z nás doprová-

zet svým autem, kde bychom museli předem zajistit ubytování zdarma (snad v Cité -Saint - Pierre, které je spravováno organizací Secours Catholique). Počítáme-li na cestu tam, pobyt, a na cestu zpět asi 10 dní, (nájem autokaravany stojí 900 Kč na den) a připočteme-li k tomu benzin, dálnice a jídlo, potřebovali bychom asi 4000 Frs.

Je tedy třeba hledat a mobilizovat dárcce, dále najít někoho, kdo může (v Paříži nebo na cestě do Lurd) celou rodinu na jednu noc ubytovat, a posléze najít někoho, kdo by mohl rodinu do Lurd vyprovodit. Cesta by se měla uskutečnit koncem května nebo začátkem června t.r.

Spojme své síly, modleme se za zdar celé pouťi, máme důvěru! Nezapomeňme na slova slepého z Evangelia: "Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit."

Kdo z vás chce a může pomoci, ozvěte se paní Mileně DENOT 7, rue JEAN MACÉ 91300 MASSY tél. 64 47 15 23 nebo Ing. A. STRÁNSKÉ 5, ave du GÉNÉRAL LECLERC 94200 IVRY s. Seine tél. 46 70 44 19.

Slibujeme, že každý centim bude přijat s radostí a úzkostlivě vyučován.

- * PO MŠI SV. V CENTRE SEVRES dne 25. 3. 1995 byl předán zástupkyní chantativní organizace DOMOV SVATÉ RODINY v Praze peněžítý dar České katolické misie v Paříži (viz "Oběžník" 1/95) ve výši 3000 Frs a příspěvek 200 Frs na pařížský pobyt studijní skupiny DOMOVA.
- * POKLADNA Č. 2 (příspěvky zasláné nebo osobně předané panu Vladimíru Stránskému) vykazuje pozitivní bilanci, neboť za rok 1994 přijala celkem 8.306,70 Frs a vydala, převážně za tisky "Oběžníků", 4.699,10 Frs. Za minulý rok se tedy pokladní hotovost zvětšila o 3.607,60 Frs. Znovu připomínáme, že podrobné záznamy o příjmech a vydáních v této pokladně jsou u pana Stránského každému z vás přístupné k nahlédnutí.
- * KE DNI 25. BŘEZNA 1995 přijal přípravný výbor Farní rady 39 kladných odpovědí na DOTAZNÍK, přiložený k minulému číslu "Oběžníku".
- * PANÍ ANNA STANY ze Ste GENEVIEVE des Bois, věrný příznivec naší Misie, se dožívá devadesátí let. Blahopřejeme!
- * OTEC YVES DE MALLMANN ze SITI (Service Interdiocésain des Travailleurs Immigrés) na pařížském arcibiskupství, pod který spadá naše Misie, přijal Otce Petra Koláře, aby s ním projednal situaci. Podle sdělení Otce Mallmanna je podmínkou další existence Misie pod správou pařížského arcibiskupství jmenování kněze, který za ni bude zodpovídat. Mimořádná situace způsobená vládou komunistického režimu v Čechách skončila a je proto potřeba, aby náš biskup v Praze farnost obsadil. Otec Kolář bude po návratu do Prahy jednat o naší Misii s biskupem J. Škarvadou.

Jestliže rozumíme zázraku jako skutečnosti protifečící běžnému chodu věcí, tedy jako něčemu nemožnému, pak vzkříšení je pravým opakem zázraku - ono je skutečností naprosto nutnou v běžném chodu věcí; rozumíme-li zázraku jako skutečnosti, která se děje poprvé, neobvykle, pak vzkříšení "prvorozeného z mrtvých" je tedy dokonalým zázrakem, asi takovým, jako bylo objevení se první organické buňky uprostřed neorganického světa či prvního živočicha uprostřed pravěké rostlinné přírody anebo objevení se prvního člověka mezi orangutany.

Z dopisu O Vzkříšení Krista V. Solovjeva L.N. Tolstému.

VELIKONOČNÍ RADOST VŠEM PŘEJE OTEC KOLÁŘ A REDAKCE OBĚŽNÍKU

Zajímavosti z domova i ze světa

Československé aerolinie se přejmenovaly na České aerolinie.

■ 7. března uběhlo 145 let od narození Tomáše Masaryka (1850).

■ Na lednovém Mezinárodním festivalu restaurovaných filmů v Paříži udělilo UNESCO českému filmu H. Haase z r. 1937 *Bílá nemoc* Picassovu medaili.

■ Na 25. únor připadlo 45. výročí mučednické smrti číhošťského faráře *Josefa Toufara*. Cílem vyslychání ve valdické věznici bylo přiznání, že tzv. "číhošťský zázrak" (kdy se během kázání na Svatostánku nakláněl kříž i s podstavcem) sám připravil a zorganizoval. P. Toufar se přiznat nemohl, neboť nic nenamontoval, a na rozdíl od 19 svědků ve stáří od 10 do 45 roků, sám nic neviděl. "Vyslychání" bylo tak kruté, že P. Toufar na jeho následky zemřel ani ne měsíc po zatčení.

■ Na výroční schůzi AFTS dne 18. března tr. bylo vzpomenu *generála Fauchera*, velitele franc. vojenské mise v ČSR, jehož busta, dílo sochaře *J. Vlacha*, byla na schůzi vystavena. Dnešní předseda AFTS *prof. E. V. Faucher*, ostavil v minulém roce své šedesáté narozeniny. Ke gratulantům z okruhu spolku se také připojili : spisovatel *Jan Vladislav* (věnoval *prof. Faucherovi* k tomuto výročí svoji báseň), a malíř *Jiří Kolář* mu daroval jeden ze svých obrazů - koláží.

Na obr. : *Général L. Faucher*, dílo sochaře *Jana Vlacha* (1904 - 1962), Paříž.

■ *Sdružení čs. dobrovolníků ve Francii* pořádá dne 9. května 1995 na čs. vojenském hřbitově LA TARGETTE vzpomínkovou oslavu k uctění památky padlých dobrovolníků v obou světových válkách. Sraz účastníků je v 9.30 h. před radnicí v Neuville Saint-Vaast u Arrasu. Současně město DUNKERQUE slaví 50. výročí kapitulace německé posádky. Obléháním pavnosti a města byla pověřena (od října 1944) čsl. brigáda pod velením *arm. generála A. Lišky*, který také do svých rukou přijal bezpodmínečnou kapitulaci německého viceadmirála *Frisiusa*.

■ *Jiří Wonka*, jenž v dopise napadl soudkyni JUDr. Horváthovou, která v r. 1988 poslala do vězení jeho nemocného bratra kde záhy zemřel, byl v únoru tr. zatčen a uvězněn. Celý případ byl sledován občanskými iniciativami, Chartou 77, Hnutím za občanskou svobodu i prezidentem Havlem, který nakonec udělil J. Wonkovi milost a zastavil jeho trestní stíhání z humanitárních důvodů.

*

Ukřižování z první strany *Oběžníku* je vybráno z *Ilustrací k evangeliu* V. Sokola nar. 1938. (Kresby tužkou a pastel, 30 x 30 cm, 1991). Václav Sokol se původně chtěl věnovat kostelnímu umění, ale doba tomu nepřála. Stal se tedy vrátným, knihovníkem a později grafikem v propagaci, ke svým celoživotním tématům se ale stále vracel. Výstava jeho nejnovějších kreseb se uskutečnila loni v létě v Galerii moderního umění v Roudnici n. L.

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.

● ... V pondělí 13. února (1995) jsem chtěl koupit něco k narozeninám pro moji matku, proto jsem si vzal s sebou 4000 Kč. U obchodu Zelenina Hrbek (ve Vrchlabí) se na mne vyřítili tři muži v černých uniformách a aniž se představili nějakým průkazem, srazili mne k zemi, nasadili mi pouta a brutálním taháním, údery pěstmi a kopáním se mne snažili dostat do auta. Když se jim to hned nepodařilo, neboť jsem se snažil dostat nohama ven, začali zavírat a mlátit o moje nohy dveřmi tak, že se dveře rozbily a vyvrátily mezidveřní sloupek (měl prý jsem tak na policejním voze způsobit škodu za 15000 Kč). Když se jim podařilo vecpat mne do auta, křikl jeden z nich na místního policistu, ať obsadí všechny telefonní budky, aby nikdo (ze zahraničních turistů, kteří přihlížejí) nemohl volat do zahraničí. Do věznice jsem byl pře-

váděn takovým způsobem, že dveře se otvíraly mou hlavou. (...) Během této akce mi byla zcizena látková taška s oněmi 4000 Kč a zlatý křížek... *Jiří Wonka.*

● ... "Je nepřijatelné, aby pět let po listopadu byl někdo vzat do vazby za ostrá slova na adresu spoluviníků někdejších komunistických zločinů", řekl V. Benda, ředitel Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu. Wonkovo uvěznění odsoudil také S. Penc (HOST), jelikož "Wonkovy projevy nebyly násilné, jen verbální a za ně nemá být člověk umístěn ve vazbě". A bývalý disident John Bok řekl: "Neměli bychom diskutovat o tom, jak Wonka JUDr. Horváthovou nazývá, ale měli bychom se ptát, jak je možné, že se paní Horváthová dodnes nezodpovídala ze svých činů". JUDr. M. Horváthová působí i nadále jako soudkyně, neboť do této funkce byla jmenována doživotně. *J. Marazzi.*

● ... Církev to má s bývalými agenty ve svých řadách těžké; sázet na individuální pokání - jak ukazuje případ A. Kánského - nemusí být vždy ku prospěchu věci. ČT totiž (koncem m.r.) dvakrát odvysílala dokumentární film s názvem *Alois mezi námi* v němž se Kánský sám vyznává. Od svých 19 let (od r. 1973) ještě za studií v semináři, byl spolupracovníkem StB v kategorii A, tajný spolupracovník - agent. Když tato skutečnost vešla ve všeobecnou známost, rozeslal svým přátelům a známým dopis, v němž tento fakt vysvětlil, vyznal se z viny a poprosil za odpuštění. Stalo se něco "nečekaného": adresáti jeho dopisů mu odpustili a tak jeho příklad přispěl ke zlepšení celkového morálního klimatu.

Film je oslavou kněze - agenta (s výjimkou proslovu V. Malého a T. Halíka) a je příznačné, že na jeho uvedení nejvýrazněji reagovalo *Rudé právo* v článku "Člověčina". Člověk, který žádnou spolupráci nepodepsal, by až záviděl - nemá možnost zlepšovat celkové morální klima. *R. Štenc.*

● ... Nikdo nedokáže odhadnout, jakým směrem se bude ubírat v příštích letech ruská vnitropolitická scéna. Čečensko je důkazem, že vývoj u východních sousedů je nepředvídatelný a že je nutné připravit se na všechny případy. Termíny "velmoc" či "patriotismus" se staly součástí slovníků většiny politických seskupení v Rusku. Z televizních obrazovek je v poslední době výraz "naše velké Rusko" slyšet téměř denně. (...) V tomto roce se Rusko chystá na parlamentní a v příštím roce na prezidentské volby. Nikdo se dnes při rozpadu téměř všech demokratických stran neodvážá odhadnout, jak volby dopadnou. Zatím nejlépe organizovanou stranou je strana komunistická, ostatní neustále mění své vůdce, názvy i programy. (...) Podle ruského prezidenta, ti, kteří chtějí rychle do NATO se tváří, jako by je ohrožovaly nějaké temné úmysly Moskvy, přestože žádné takové úmysly neexistují. Možná, že on sám žádné temné úmysly nemá. Ale loni 11. srpna prohlásil, že silové řešení čečenské otázky nedopustí a přesně o čtyři měsíce později dal rozkaz k zahájení vojenské operace. Je tedy možné věřit, že za čtyři měsíce nebude mít Rusko temné úmysly? Dnes je Rusko velmi nestabilním státem a není jisté, kdo a s jakými úmysly bude realizovat v budoucnu onu dnes tak populární ideu velkého Ruska.

Petra Procházková, Moskva.

● ... Za největší současnou chybu USA ve vztahu k Rusku pokládám přílišné spoléhání na to, že Rusko neupadne do chaosu a že Jelcin je spolehlivý partner. Jeho osobní úsudek je nepochybně ovlivňován alkoholem, což je ale nebezpečné. V Rusku dnes existuje obrovské spektrum názorů, dialog je třeba vést s nositeli většiny z nich, snad kromě Žirinovského. Nyní probíhá boj mezi zastánci Ruska jako národního státu a zastánci imperiální říše. A naneštěstí v Rusku stále více lidí věří, že nové impérium by vzniknout mělo. (...) Civilní moc prožívá těžké období ve vztahu k

armádě. Ta je velice agresivní, ambiciózní a hladová po penězích a snaží se vymačkat z rozpočtu maximum. Nesporně kladný je fakt, že v Rusku proběhly volby a podle všeho proběhnou i další. Je ovšem otázka, kdo ony volby vyhraje. Jelena Bonnerová mi řekla, že nezvratnost změn směrem k tržní ekonomice zaručí komunistická strana - až vyhraje volby. To by byla tragédie! Komunisté by neměli jen monopol moci, ale i většinu majetku. Zde spočívá největší problém ruského hospodářství: nevznikly podmínky pro drobné podnikatele, bohatství zůstává v rukou úzké skupiny lidí. Trockij tvrdil, že Stalin vytvořil deformovaný dělnický stát, dnes se vytváří deformovaný "tržní stát". Tisíce individuálních tragedií, krev, pot, slzy a ohromný počet lidí, kteří nesouhlasí se změnami - to vše vede k politickému extremismu. Dovedete si představit fašistické Rusko s jadernými zbraněmi?

S americkým politologem A. Cohenem rozmlouvali J. Macháček a Z. Petráček (Respekt 11/95)

U nás v. Kotouřkově, a mělo už je veselo -
jen když je trochu smutno

(JEŠTĚ JEDEN PŘÍSPĚVEK K VÍTĚZNÉMU ÚNORU...)

... Když 20. února 1948 podali reakční ministři ve vládě K. Gottwalda demisi, přicestoval do Prahy z Moskvy V. A. Zorin, sovětský velvyslanec. Řekl, že k jeho úkolům patří také kontrola dodávek obilí; SSSR nám vypomohl po katastrofálním suchu v r. 1947 jako jediný, neboť Západ, stejně jako v době Mnichova opět ukázal svou pravou tvář. Akce UNRRA pro nás skončila již dlouho předtím, byl nám jen nabídnut Marshallův plán s vazalskými podmínkami. (...) Není divu, že na americké velvyslanectví se začali sjíždět zástupci stran, jejichž ministři podali demisi - bláhově se domnívali, že zvrátí dosavadní vývoj. Připomeňme, že bylo před parlamentními volbami a KSČ měla všechny předpoklady k získání nadpoloviční většiny hlasů, proto se ministři opozičních stran pokusili o zvrát. Kdo tedy puč vlastně udělal? Nebyli to tito předáci oněch stran? (...) Beneš souhlasil s Gottwaldem, žádal však ujištění, že budou zachovány demokratické principy. Měla tu být však spíše obava o další existenci republiky, neboť od února se stala terčem diverzí ze Západu, které vedly k nesčetným zločinům; republika se musela bránit. (...) V únoru 1948 se uvolnily velké tvůrčí síly všech poctivých lidí k dílu, jež nemá v dějinách naší země obdoby. (...) Káže-li nám někdo o naší cestě do Evropy, víme tudíž, s kým máme co činit.

S. Vodinský, RUDÉ PŘÁVO 21. února... 1995!

Četli jsme knihu

Jára Kohout HOP SEM HOP TAM
V r. 1977 vydalo nakl. Konfrontace, Curych

Mí přátelé byli jeden za druhým zatýkáni, nezbylo než volit, kterou cestou se dát. K našemu rozhodnutí přispěl pan Veskrna, majitel amerického biografu, který mně i Nedošinské chtěl zaplatit cestu do Ameriky, když spolu vezmeme Jaroslava Vejvodu, skladatele písně "Škoda lásky", kterou američtí "government issues" přivezli s vlastními slovy při invazi do Evropy zpět. Vejvoda souhlasil, ale situace rychle spěla ke krizi a my už nemohli na pana Veskrnu čekat. Na doporučení jednoho známého jsem se v Praze setkal s člověkem, který nás měl převést přes kopečky za 150 tisíc. Cena byla vysoká, ale zaplatil jsem ji bez váhání.

Zařídil jsem pohostinské představení "Na tom našem dvoře" v Aši a nasedli jsme na vlak, který nás vzal na Západ. Věřili jsme ovšem, že se vrátíme, měli jsme před

očima návrat Jana Wericha. Z Mariánskýh Lázní jsme jeli do Aše autobusem. Mimi se Zuzkou a s Danielou vzadu, já s Alenou vepředu. Šofér mě poznal a na celý vůz se zeptal, zda chci za kopečky, že mám s sebou tolik kufrů. Vymluvil jsem se, že jedeme hrát brigádnicky pro naši švarnou pohraniční stráž.

Přechodník nás zavedl do jedné rodiny a já jsem šel na Střelnici, kde na nás v tamějším sáte čekalo tři sta bdělých pohraničnicků. V jedné scéně jsem si dovolil hloupou neopatrnost : chodil jsem s rozžatou svíčkou a vyhrožoval jsem : "Já fouknu..." Pohraničníci naštěstí nepochopili, že mě už v druhém dějství neuvidí. Hned o přestávce jsem se v masce kohouta vytratil zadním vchodem, kde na mě čekal onen muž, který nás měl za drobný peněz převést. Děti s ženou šly napřed, ty vedl jiný pašerák, který jim pomáhal nést kufrы. Dvouletou Danu, uspanou prášky, nesla Mimi v náručí. U malé osady jsme uslyšeli zvuk motocyklů a průvodce se vyděsil : "Jděte sám. Kdyby vás chytili, řekněte, že jste se zbláznil. Jste v masce, tak vám to uvěří. Schovajte se v táhletom bunkru a počkejte na nás."

Ty chvíle, které jsem s rodinou strávil v bunkru, mi připadaly jako půl věčnosti. Za hodinu se objevili oba průvodci a pokračovali jsme v cestě. Když jsme přelezli násep s kolejeми, rozštěkali se psi a přijížděl traktor. Seděli na něm dva civilisté a policajti. Leželi jsme v trávě, vidět nás nemohli. Průvodce zašeptal : "Hoďte kufrы tady přes plot, pozdějc se pro ně vrátíte. Utíkajte tadytím směrem. Hranice je už jenom půl kilometru odsud." Utíkali jsme. Já se ohlédl a viděl jsem, jak naši průvodci nakládají naše kufrы na traktor a odjíždějí. Běžel jsem pár kroků za svým posledním majetečkem, pak jsem toho nechal. Žena doběhla na německou celnici dřív než já a poslala pro mne grencáka s puškou. Byl to Sudeťák, který mě zrať z filmů. Do Selbu nás odvezl mlékařský vůz. Opona spadla, stali jsme se uprchlíky. Druhé jednání začalo v noci z 2. na 3. října 1948. *

Komik a divadelník Jára Kohout zemřel v Praze ve věku skoro 90 let. K poslednímu rozloučení do krematoria přišlo jen málo lidí; novým generacím kdysi známé a slavné jméno už zřejmě nic neřikalo...

Dopisy

.....

... Myslim na to, jak strašné se ochudil náš život, když z něj vypadla ona zcela beznadějná, ale velkolepá a nádherná naděje na slušný život bez komunistů. Dnes je dávno po naději a je pochopitelné rozčarování mnohých z demokracie. Ta nám už žádnou podobnou naději neskýtá. Dřív jsme žili biblě, ale s nadějí, teď žijeme v mnoha ohledech líp, ale bez ní. Je to prostě beznadějně : aféry, korupce, vraždy a kriminalita vůbec, porno, divoké náboženské sekty, prostituce, drogy, mafie - to všechno za Husáka nebylo ... vidět ! Kryla to rudá houně, kterou jsme tak lehkovážně odhodili. Mnoha poctivcům se zvedá žaludek, jenomže já se neděším. Vím z bible, že svět je narušen, že satan svádí, a že člověk je nádoba křehká. A tak - i když mého času příliš nezbyvá - pokouším se vést naději národa - mládež - k dobrému; cestou ušlechtilou a humanitní.

Z Prahy

... Souhlasím, aby Farní rada odpovídala za chod Misie - jak jinak by mohla jít? Spolupráce s česko - francouzskými rodinami však přinese problémy : již překlad Oběžníku (Obieжник? Aubiejinic? Obiejinieque?) a zvláště "mudroslovi" bude velmi těžký...

J. M.

"Selbit !" napsala nám čtenářka, již jsme omylem zaslali dvakrát stejné číslo Oběžníku. Nestalo se nám to poprvé, již předtím jsme se dopustili stejné chyby. Náš seznam adresátů z r. 1990 to-

tiž zastaral tak, že se v četných škrtech a vpisech málokdo vyzná, celý adresář musíme znovu seřadit a přepsat. Postiženým čtenářům se omlouváme.

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

A. Bluma	85000 LA ROCHE s. Y.	C. Prachar	75017 PARIS
R. Kabele	92300 LEVALLOIS - P.	V. Roubal	95220 HERBLAY
J. Neubertová	75007 PARIS	D. Trnková	75019 PARIS
F. Otrušina	94400 VITRY s. S.	M. Vybíralová	94110 ARCUEIL

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěli:

Anonym	Ignatovič	Novák Fr.	Tichý
Černá	Kirk	Peška	Vaniček
Flipo	Knopová	Riegel	Vra
Fournier	Lowys	Stany	Zemanová

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLAŤ !

*

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

nejsmutněji je ale z toho, jak se v Čechách vesele krade...

Policie zadržela dva muže, kteří ukradli střechu z budovy českobudějovického vojenského útvaru. ~ Koupí zbrojovky Vlárské strojirny Slavičín se stal podnikatel Ivo Exel brzy známým: za zprivatizovaný podnik nikdy nezaplatil a dodnes dluží Fondu národního majetku více než čtvrt miliardy korun, finančnímu úřadu 80 miliónů na daních a Komerční bance 190 miliónů za poskytnutý úvěr. To vše nezabránilo I. Exelovi zastavit různým firmám budovy a nářadí za miliónové půjčky, nikdo však neví, co se získanými penězi udělal. ~ Z národního hřbitova v Terezíně byla ukradena bronzová deska informující o počtu obětí, které zde zahynuly během II. světové války. ~ V pražském obchodním domě K - mart byl chycen při krádeži ředitel brněnské Universal banky. ~ V současné době neexistuje v Čechách kostel, který by nebyl alespoň jednou vykraden...

- Vidím, dědečku, že jste dobrý člověk.
Nejste blázen? - Kreslil Vladimír Jiránek.

BENNY ANDERSEN

*První budou poslední
a poslední budou první,
ale co my ostatní ?*

Z angličtiny přeložil F. Fröhlich

**Z mudrosloví jistého národa
středoevropského:**

*Kdo nekrade -
ať nejí !*

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ — 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS — tel. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 138 63 M Paris